

ಬೋಟ್ ಹತ್ತಲು ಬಂತು. ಮೂರೋ ನಾಲ್ಕೋ ಜನ ಮಾತ್ರ ಹತ್ತಿ ಅಂದರೂ 'ನಾವೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಮನೆಯವ್ರೇ' ಎಂದು ಹಾವೇರಿ ಕಡೆಯ ಎಂಟತ್ತು ಜನರ ಕುಟುಂಬ ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಬೇಡ ಎಂದು ಕೆಲವರನ್ನು ಇಳಿಸುವುದು, ಬೋಟ್ ಮೇಲಿದ್ದ ಸಂಬಂಧಿಕರು ಅವರೂ ಬರಲಿ ಎನ್ನುವುದು ನಡೆಯಿತು. ಅಂತೂ ಎಲ್ಲರೂ ಹತ್ತಿದರು. ಬೋಟ್ ದಡ ಬಿಟ್ಟು ನೀರೊಳಗೆ ಹೋಗಲು ಪ್ರೀತಂ ನೆರವಾದ. ಬೋಟ್ ಮೇಲಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಓಟಿಗಳು ಶೀಟಿಗಳನ್ನು ಊದುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕೆಲವರು ಕಜಿಮಿಜಿ, ಬತ್ತಾಸು, ಖರಲಾಡು, ಬೂಂದಿಲಾಡು ಇತ್ಯಾದಿ ಸಿಹಿ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಹಂಚಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಜಾತ್ರೆಯೇ ಮರುಮರವಣಿಗೆ ಹೊರಟಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಬೋಟು ಕೋಡಿಭಾಗದತ್ತ ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕೂರ್ಮಗಡ ದ್ವೀಪವು ವಿದಾಯ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಗಾಳಿಯ ವೇಗ ಬರುವಾಗ ಇದ್ದದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜೋರಾಗಿತ್ತು. ಅಲೆಗಳೂ ಹೆಚ್ಚು ದಪ್ಪ ಆಗಿದ್ದವು. ಅಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬೋಟ್ ಓಲಾಡುವಾಗ

ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಧಿರೈ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರು. ತೆರೆಗಳ ನೀರು ಚಿಮ್ಮಿ ಬೋಟಿನೊಳಗೆ ಸಿಡಿದಾಗ ಖುಶಿಯಿಂದ ಹೋ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಗುವೊಂದು ಹಿಡಿದ ಪುಗ್ಗೆ ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಿಹೋಗಿ ಅದು ಅಳಲು ಶುರು ಮಾಡಿತು. ಪ್ರೀತಂ ಸುಮಿಯ ಕೈಯಿಂದ ಬಲೂನು ಕಿತ್ತು ಅದನ್ನು ಮಗುವಿಗೆ ದಾಟಿಸಿದ. ಸುಮಿ ಮುಖ ಬಲೂನಿನಂತೆ ಊದಿಕೊಂಡಿತು!

'ನಿಮ್ಮೆ ಸ್ವಿಮಿಂಗ್ ಬರ್ತದಾ?' ಎಂದ ಪ್ರೀತಂ. ಅವನ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕೀಟಲೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. 'ಬರಲ್ಲ, ಯಾಕೆ ನಾ ಏನಾರ ನೀರಿಗೆ

